

psychologický detektivní
thriller s chloe fine – kniha 3

slepá ulička



blake pierce

Psychologický detektivní thriller s Chloe Fine

Blake Pierce

Slepá ulička

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Slepá ulička / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Psychologický detektivní thriller s Chloe Fine)

ISBN 978-1-09-434458-4

„Skutečné mistrovské dílo mezi thrillery a detektivkami. Blake Pierce si dal na vykreslení postav skutečně záležet – všechny jsou po psychologické stránce tak skvěle popsány, že jim naprosto rozumíme, bojíme se s nimi a radujeme se z jejich úspěchu. Tahle kniha je plná nečekaných zvrátů a nebudete ji moct odložit, dokud ji nedočtete.“ -- Knižní a filmový kritik Roberto Mattos (re Navždy pryč). SLEPÁ ULIČKA (detektivka s Chloe Fineovou) je? knihou z nové série psychologických thrillerů od úspěšného autora Blakea Pierce, jeho první bestseller Navždy pryč (kniha 1.) (ke stažení zdarma) dosáhl na více než 1 000 pětihvězdičkových hodnocení... SPECIÁLNÍ AGENT FBI z programu ViCAP Chloe Fineová (27) se musí ponořit do života na předměstí plného různých partiček, pomluv a lží. Zároveň se snaží vyřešit vraždu zdánlivě dokonalé manželky a matky, ke které došlo na srazu spolužáků po dvaceti letech... Staří přátelé ze školy, kterým teď už táhne na čtyřicet, se setkávají na třídním srazu na tom samém předměstí, na kterém se ještě jako děti potulovali po partičkách, které jsou i po všech těch letech stále stejné. Třídní sraz s sebou přináší staré vzpomínky, roztrpčení, zrady a tajemství, které se po dvaceti letech ohlásí novou bolestí. V ten samý večer je jejich třídní královna nalezena u sebe v bytě zavražděná... V tomto zdánlivě dokonalém, spořádaném městečku se stíny minulosti táhnou až do současnosti – a podezřelým je naprosto každý... Dokáže Chloe Fineová vyřešit vraždu – a to i přesto, že sama zápasí s démony vlastní minulosti a čelí možnosti, že jejího otce propustí z vězení?. SLEPÁ ULIČKA je třetí knihou nové poutavé série. Jedná se o psychologický thriller plný emočního napětí a propracovaných postav, zasazený do atmosférického předměstí. Napínavý příběh, který vás zcela pohltí a díky kterému nebudete moct knihu odložit, dokud ji nedočtete... Čtvrtá kniha ze série s CHLOE FINEOVOU je již k dostání!

ISBN 978-1-09-434458-4

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

PROLOG	9
PRVNÍ KAPITOLA	10
DRUHÁ KAPITOLA	13
TŘETÍ KAPITOLA	16
ČTVRTÁ KAPITOLA	22
PÁTÁ KAPITOLA	25
ŠESTÁ KAPITOLA	28
SEDMÁ KAPITOLA	33
Конец ознакомительного фрагмента.	35

Blake Pierce

SLEPÁ ULIČKA

SLEPÁ ULIČKA

(PSYCHOLOGICKÝ THRILLER S CHLOE FINEOVOU – KNIHA 3)

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Blake Pierce patří mezi nejprodávanější autory USA Today a proslavil se svou mysteriózní sérií RILEY PAGE, v níž dosud vyšlo šestnáct knih (a vycházejí další). Blake Pierce je rovněž autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která sestává ze třinácti knih (a vycházejí další); mysteriózní série AVERY BLACK, jež se skládá ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE o pěti knihách; mysteriózní série STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ, v níž zatím vyšlo pět knih (a vycházejí další); mysteriózní série KATE WISE, ve které bylo dosud publikováno šest knih (a vycházejí další); psychologických mysteriózních thrillerů CHLOE FINE, kterých zatím vyšlo pět (a vycházejí další); série psychologických thrillerů JESSIE HUNT, sestávající z pěti knih (a vycházejí další); série psychologických thrillerů AU PAIR, jež zatím čítá dvě knihy (a vycházejí další), a mysteriózní série ZOE PRIME, která se momentálně skládá ze dvou knih (a vycházejí další).

Jako zánícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů od Vás Blake moc rád uslyší, neváhejte proto, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

Autorská práva © 2018 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených podle zákona o autorských právech USA z roku 1976 nesmí být žádná část této publikace reprodukována, šířena nebo předávána v žádné formě ani za pomoci žádných prostředků, ani nesmí být uložena v žádné databázi nebo systému vyhledávání bez předchozího souhlasu autora. Tato e-kniha je určena pouze pro Vaše osobní použití. Tuto e-knihu není dovoleno prodávat či darovat dalším osobám. Chcete-li se o tuto knihu podělit s někým jiným, zakupte prosím pro každou další osobu novou kopii. Pokud tuto knihu čtete, aniž byste si ji zakoupili, nebo aniž by byla zakoupena pro Vaši vlastní potřebu, vraťte ji prosím a zakupte si vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete tvrdou práci tohoto autora. Toto je fiktivní dílo. Názvy, postavy, podniky, organizace, místa, události a příhody jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo se používají fiktivním způsobem. Jakákoliv podoba se skutečnými osobami, žijícími nebo mrtvými, je zcela náhodná. Obrázek na obálce je předmětem autorských práv robsonphoto a je použit pod licencí společnosti Shutterstock.com.

KNIHY OD BLAKA PIERCE

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ JESSIE HUNT

DOKONALÁ MANŽELKA (kniha č. 1)
DOKONALÝ BLOK (kniha č. 2)
DOKONALÝ DŮM (kniha č. 3)
DOKONALÝ ÚSMĚV (kniha č. 4)
DOKONALÁ LEŽ (kniha č. 5)

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ CHLOE FINE

STÍNY MINULOSTI (kniha č. 1)
VE STÍNU LŽÍ (kniha č. 2)
SLEPÁ ULÍČKA (kniha č. 3)

MYSTERIÓZNÍ SÉRIE KATE WISE

KDYBY TO VĚDĚLA (kniha č.1)
KDYBY TO VIDĚLA (kniha č.2)
KDYBY BĚŽELA (kniha č. 3)

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)
ČEKÁNÍ (kniha č. 2)
VÁBENÍ (kniha č. 3)
SVEZENÍ (kniha č. 4)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)
POSEDLOST (kniha č. 2)
TOUŽENÍ (kniha č. 3)
VÁBENÍ (kniha č. 4)
PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)
SOUŽENÍ (kniha č. 6)
OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)
CHLADNÁ (kniha č. 8)
SLEDOVANÁ (kniha č. 9)
ZTRACENÁ (kniha č. 10)
POHŘBENÁ (kniha č. 11)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)
JEŠTĚ NEŽ SPATŘÍ (kniha č. 2)
JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ MUSÍ (kniha č. 5)

JEŠTĚ NEŽ POCÍTÍ (kniha č. 6)

PROLOG

Bylo pondělí kolem jedné odpoledne a Jerry Hilyard zajel se svým Mercedesem a s úsměvem od ucha k uchu na příjezdovou cestu svého domu. Nedovedl si představit nic lepšího než šéfovat vlastní společnosti a být dostatečně bohatý na to, aby si mohl jet domů, kdy se mu zachce.

Jerry se těšil na překvapený výraz své manželky, až jí řekne, že ji zve na neplánovaný oběd. Chtěl z toho udělat pozdní snídani, ale věděl, že Lauren bude ještě léčit kocovinu z předešlé noci. Vrátila se domů opravdu pozdě, protože se vydala – z důvodů, které Jerry stále nechápal – na středoškolský sraz po dvaceti letech. Kolem oběda by měla být už méně podrážděná – možná by si s ním dala i jednu dvě skleničky Bloody Mary.

Usmál se, když znovu pomyslel na tu skvělou zprávu, kterou jí chce sdělit: plánoval ji vzít na dva týdny do Řecka. Jen tak. Jen oni dva, bez dětí. Odjížděli by za měsíc.

Jerry došel s kufříkem v ruce ke vchodu, celý natěšený, jak bude jeho odpoledne asi vypadat. Zjistil, že jsou dveře zamčené, což nebylo nic neobvyklého. Jeho žena nikdy nebyla příliš důvěřivá, dokonce ani v tak bohaté čtvrti jako ta jejich.

Když odemkl dveře a vydal se do kuchyně se záměrem nalít si sklenku vína, uvědomil si, že z ložnice neslyší hrát televizi. Celý dům byl tak tichý, jak ho ráno opustil. Kocovina si nejspíš ještě vybírala svou daň.

Uvažoval, jak ten včerejší sraz asi probíhal. Ráno o tom moc nemluvila. Jerry na střední chodíval do stejné třídy jako jeho žena, ale takovými sentimentálními nesmysly jako středoškolské srazy doslova *pohrdal*. Ve skutečnosti na takových událostech šlo jenom o to, aby se bývalí spolužáci po deseti nebo dvaceti letech zase sešli a zjistili, komu se daří líp. Ale jakmile Lauren kamarádky přemluvily, začala se dokonce těšit, až staré spolužáky uvidí. Nebo to tak aspoň vypadalo. Podle množství alkoholu, které však v noci vypila, se zdálo, že to nedopadlo úplně nejlépe.

Tohle všechno se Jerrymu honilo hlavou, když se vydal po schodech nahoru a chodbou k jejich společné ložnici. Když se však už blížil ke dveřím, zarazil se.

Bylo tam velké ticho.

Jistě, něco takového se dalo čekat, pokud si Lauren zdřímala a ani si nezapnula Netflix, aby se dodívala na další seriál, který byl tenhle týden její oblíbený. Tohle ticho však bylo v něčem jiné... naprostá absence jakéhokoliv pohybu působila naprosto nepřírozeně. Jako by to ticho mohl slyšet – jako by ho mohl přímo *cítit*.

Něco je špatně, pomyslel si.

Byla to děsivá myšlenka, ale přesto se znovu rozešel. Musel to vědět, musel se ujistit, že...

Že co?

První, čeho si všiml, byla červená. Na povlečení i na stěnách – temně rudá, lepkavá a tmavá, že místy působila až černě.

Z hrdla se mu vydral výkřik. Nevěděl, jestli by měl běžet k ní nebo dolů pro telefon.

Nakonec neudělal ani jedno. Kolena se mu podlomila a tíha jeho srdceryvného křiku ho stáhla k zemi, do které začal bušit pěstmi a snažil se ze všech sil pochopit ten příšerný výjev, který se mu naskytl.

PRVNÍ KAPITOLA

Chloe zaostřila skrz mířidla pistole a vystřelila.

Zpětný ráz byl mírný, výstřel lehký a působil na ni téměř pokojně. Zhluboka se nadechla a vystřelila znovu. Bylo to tak jednoduché a teď už tak přirozené jako dýchání.

Terč na druhém konci kryté střelnice neviděla, ale byla si jistá, že dvakrát zasáhla do černého. Poslední dobou dokázala takové věci vycítit. Byl to jeden z náznaků, že se začínala v roli agentky cítit stále více jako doma. Celá zbraň, zásobník a spoušť jí po té době přišly už natolik známé jako její vlastní ruce, když se do střelby úplně ponořila. Dřív na střelnici chodívала jen kvůli studiu, za účelem zlepšit své dovednosti. Teď si to však užívala. Byla v tom zvláštní svoboda a uvolnění, když mohla střílet, být na papírový terč.

A bůh ví, že takové pocity poslední dobou potřebovala.

Poslední dva týdny byly pro Chloe naprosto nevýrazné. Kromě toho, že pomáhala ostatním s výzkumem a shromažďováním dat, toho moc na práci neměla. Málem ji přidělili k týmu, který měl za úkol vyřešit menší hackerský útok, a nadchlo ji to možná až moc. Když to nakonec nevyšlo, jen si uvědomila, jak pomalu jí čas poslední dobou ubíhal.

Tak se dostala na střelnici. Nebyl to její vysněný způsob, jak trávit čas v práci, ale věděla, že trochu cviku jí neuškodí. Přestože byla na akademii celou dobu premiantkou třídy, po svém přesunu z Týmu pro zajišťování důkazů do Programu pro zadržování násilných osob zjistila, že ostražitosti ani nadhledu není nikdy dost.

Když ještě několikrát vystřelila do čtyřicet metrů vzdáleného terče, pomalu začala chápat, proč to sem lidí tak táhne. Jste tu úplně sami, jen vy se svou zbraní a terč vprostřed mířidel. Na tom soustředění a jeho záměru bylo něco zvláštně poklidného. A pak přišel výstřel s hlasitou ozvěnou v prázdném prostoru. Jedna z věcí, které si Chloe ze střelnice vždy odnášela, byl údiv nad tím, jak nejasná začne být hranice mezi lidským tělem a zbraní samotnou. Když Chloe zamířila, Glock vždycky působil jen jako prosté prodloužení jejích paží, jako něco dalšího, co může ovládat myslí, stejně jako ovládala pohyby svých prstů nebo rukou. Byl to varovný příklad toho, že zbraň by se měla používat jedině v krajních případech. Protože jakmile se trénujete v jejím používání, stisknout spoušť vám pak může připadat *až moc* přirozené.

Když byla s tréninkem u konce, posbírala si terče a kritickým okem na ně pohlédla. Překvapivě množství střel skončilo přímo uprostřed, ale několik jich odlétlo mimo a zasáhlo vnější okraj.

Vzala telefon, párkrát si terče vyfotila a napsala pár poznámek, aby se příště zase o něco zlepšila. Pak terče vyhodila a opustila střelnici. Jakmile byla venku, cítila, že lidi na střelnici táhne ještě jedna věc. Zvláštní pocit v rukou, který v nich zanechal zpětný ráz z řady výstřelů, byl na jednu stranu vážně podivný, ale na druhou stranu jí přišel příjemný takovým způsobem, který nedokázala dost dobře zařadit.

Když procházela halou, z jedněch dveří uviděla vycházet známou tvář. Byl to Kyle Moulton, muž, kterého jí přidělili jako partnera, ale také muž, kterého posledních několik týdnů moc často neviděla vzhledem k tomu, že nových případů moc nebylo. Aspoň ne pro ni. Když se za Moultonem zavřely dveře a on se na ni usmál, zmocnil se jí vteřinový záchvat paniky, který je vlastní jedině školačkám, když spatří svého idola.

„Agentko Fineová,“ pronesl skoro sarkasticky. Znali se dostatečně dobře na to, aby titul *agent* z oslovení vypustili a používali jen křestní jména. Chloe si byla vlastně jistá, že mezi nimi je nějaké romantické pnutí. Alespoň ze své strany to cítila hned od doby, kdy ho poprvé uviděla, až do chvíle, kdy před třemi měsíci uzavřeli svůj první případ.

„Agente Moultone,“ odpověděla podobným tónem.

„Upouštíš páru nebo jenom zabíjíš čas?“ zeptal se.

„Tak trochu obojí,“ řekla. „Poslední dobou chvíli neposedím, jestli chápeš.“

„Samozřejmě. Ani mě sezení za stolem zrovna moc nebere. Ale... no, nevěděl jsem, že na střelnici trávíš tolik času.“

„Jen nechci zakrňt.“

„Rozumím,“ řekl a usmál se.

Na typické ticho, které po těchto slovech nastalo, si Chloe už pomalu začínala zvykat. Nechtěla být ješitná, ale byla si celkem jistá, že se cítil podobně jako ona. Bylo to patrné z každého letmého pohledu, který si s Moultonem vyměnila, a z toho, že se jí nedokázal dívat do očí déle než tři vteřiny – třeba jako teď, v tuhle chvíli, když spolu stáli před vchodem na krytou střelnici.

„Poslyš,“ řekl Moulton, „tohle může znít hloupě a možná je to i trochu neuvážené, ale říkal jsem si, jestli bys se mnou dnes večer nechtěla zajít na večeři. Ne jako pracovní partneři.“

Chloe se nedokázala ubránit úsměvu, který se jí rozlil po tváři. Měla chuť říct něco trochu kousavého a sarkastického. Třeba takové to klišé: „*No, už bylo na čase*,“ nebo něco podobného.

Namísto toho se uchýlila k daleko bezpečnější a upřímnější odpovědi: „Jo, to bych vážně ráda.“

„Upřímně jsem tě chtěl někam pozvat už dlouho, ale... no, prostě do toho vždycky něco vlezlo. A posledních pár týdnů to byl pravý opak.“

„Jsem ráda, že ses konečně rozhodl mě pozvat.“

Znovu mezi nimi nastalo to zvláštní ticho, tentokrát se však jejich oči setkaly a on pohledem neuhnul. Na chvíli měla dojem, že se jí pokusí políbit. Ta chvíle ale pominula a on kývnul směrem ke dveřím.

„Měl bych se na to vrhnout,“ řekl. „Pak mi zavolej a dej vědět, kde by ses chtěla najíst.“

„Zavolám.“

Chvíli tam jen stála a sledovala, jak vchází na střelnici. Na potenciální začátek vztahu to bylo celkem nešikovné. Dalo by se to přirovnat k nervózní holčičce, která postává za plotem na hřišti a zaslechne, že se o ni zajímá jeden hezký chlapec. Cítila se kvůli tomu neskutečně naivně a nedospěle, takže odešla tak rychle, jak to jen šlo.

Bylo už kolem páté, a protože neměla už nic jiného na práci, rozhodla se prostě jet domů. Nemělo smysl vracet se do její malé kóje, jen aby mohla celou dobu hypnotizovat hodiny a odpočítávat těch posledních patnáct minut. Když už myslela na čas, uvědomila si, že na přípravu na večeři s Moultonem už jí ho moc nezbývá. Neměla tušení, v kolik hodin byl zvyklý jíst, ale předpokládala, že to bude kolem sedmé – takže jí zbývalo jen něco málo přes dvě hodiny, aby vymyslela, kde budou jíst a co si vezme na sebe.

Pospíchala do garáží a nasedla do auta. Když byla uvnitř, opět se v ní ozvala ta hloupá školačka. Co když z nějakého důvodu skončí u ní v autě? Byl tam pěkný binec vzhledem k tomu, že od rozchodu se Stevenem se s úklidem auta neobtěžovala. A když pomyslela na Stevena, uvědomila si, proč si připadala tak nejistě, když začala opět zkoušet randění. Před Stevenem měla jen jeden vážný vztah a s ním pak chodila ještě čtyři roky, než se zasnoubili. Na randění nebyla ani trochu zvyklá a pouhá myšlenka na to, že jde s mužem nezávazně na večeři, jí přišla nejen trochu staromódní, ale upřímně ji taky mírně děsila.

Patnáctiminutovou cestu k sobě domů se snažila využít k tomu, aby se co nejvíc uklidnila. Neměla tušení, kolik zkušeností měl Kyle Moulton s randěním. Taky mohl právě skončit vztah a možná se cítil stejně zaprášeně jako ona. Podle toho, jak vypadal, však Chloe pochybovala, že to bude jeho případ. Upřímně, kdyby měla na jeho vzhled brát ohledy i co se jich dvou týkalo, nechápala, proč ho vůbec zajímá.

Třeba se mu líbí holky s podivnou minulostí a tendencí naprosto se ponořit do své práce, pomyslela si. Chlapům tohle poslední dobou přijde sexy, ne?

Ve chvíli, kdy dojelela ke své ulici, už byla jakž takž uklidněná. Úzkost se začínala měnit ve vzrušení. Od chvíle, co se se Stevenem rozešli, uplynulo šest měsíců. To znamená sedm měsíců už nepolíbila žádného muže, neměla sex, neměla...

Bude lepší netlačit hned na pilu, řekla si, když parkovala na svém obvyklém místě na konci bloku.

Vystoupila z auta a v hlavě si projížděla seznam svého oblečení ve snaze vybrat něco, co by vypadalo dobře, ale ne *příliš* dobře. Měla už pár nápadů, co si obleče. Taky ji už napadalo pár míst, kde by se mohli najít, protože poslední dobou měla chuť na japonskou kuchyni. Třeba nějaké sushi by opravdu bodlo a–

Když se blížila ke vchodu, uviděla na schodku sedět muže. Vypadal celkem znuděně, jednou rukou si podpíral hlavu a druhou projížděl telefon.

Chloe mírně zpomalila a pak úplně zastavila. Zнала ho. Ale nepřicházelo v úvahu, aby tady seděl na schodech před jejím panelákem.

To není možné...

Udělala další pomalý krok vpřed. Muž si jí konečně všiml a vzhlédl. Jejich oči se setkaly, a když k tomu došlo, Chloe cítila, jak jí srdce poskočilo.

Muž, který seděl na schodech, se jmenoval Aiden Fine – její otec.

DRUHÁ KAPITOLA

„Ahoj, Chloe.“

Snažil se znít normálně. Snažil se, aby to znělo jako naprosto běžná věc, když na ni čeká u jejích dveří. Jako by vůbec nezáleželo na tom, že byl skoro dvacet tři let ve vězení, kam ho zavřeli jako spolupachatele za vraždu její matky. Jistě, události, které nedávno sama odhalila, naznačovaly, že v tom byl pravděpodobně nevině, ale v očích Chloe bude tenhle muž už navždycky vinen.

Současně však měla slabé nutkání k němu jít. Možná ho dokonce obejmout. Když byl teď venku z vězení a přišel ji takhle navštívit, nedokázala popřít, že to v ní vyvolalo širokou škálu emocí.

Přistoupit o krok blíž se ale neodvážila. Nedůvěřovala mu, a co hůř – nemohla říct, že by plně důvěřovala sama sobě.

„Co tady děláš?“ zeptala se.

„Jen jsem se tu chtěl stavit a navštívit tě,“ odpověděl a vstal.

Hlavou se jí začalo honit tisíc otázek. Nejhlasitější z nich zněla, jak zjistil, kde bydlí. Věděla však, že zjistit by to dokázal kdokoli s internetovým připojením a dostatečným odhodláním. Namísto toho se snažila jednat civilizovaně, ale bez toho, aby byla přehnaně vřelá.

„Jak dlouho už jsi venku?“ zeptala se.

„Týden a půl. Potřeboval jsem trochu času, abych sebral odvahu sem jít.“

Vzpomněla si na svůj telefonát s ředitelem Johnsonem, kdy mu před dvěma měsíci řekla o tom posledním důkazu, který zajistila – důkazu, který byl očividně dostatečně nezvratný na to, aby jejího otce očistil. A teď byl tady. Díky jejím snahám. Uvažovala, jestli má vůbec tušení, co pro něj udělala.

„A přesně proto jsem čekal,“ řekl. „Tohle... tohle ticho mezi námi. Je tak trapné a nefér a...“

„Nefér? Tati, většinu mého života jsi strávil ve vězení... za zločin, o kterém teď vím, že jsi ho nespáchal, ale za který jsi i tak šel klidně sedět. Samozřejmě že to bude trapné. A vzhledem k důvodu tvého trestu a posledním několika konverzacím, které jsme spolu vedli, doufám pochopíš, když nezačnu oslavně tančit a házet po tobě květiny.“

„To naprosto chápu. Ale... promarnil jsem tolik času. Jsi ještě tak mladá, nemůžeš to cítit tak jako já. Ale všechna ta léta, která jsem promrhal ve vězení s vědomím toho, co jsem obětoval... čas s tebou a Danielle... můj vlastní život...“

„Tohle všechno jsi obětoval kvůli Ruthanne Carwilové,“ prskla Chloe. „Byla to tvoje volba.“

„Byla. A s vědomím toho, co jsem udělal, jsem musel žít skoro pětadvacet let.“

„Takže co chceš?“ zeptala se.

Znovu se rozešla, prošla kolem něj a zastavila se u dveří. Být tak blízko a jen kolem něj projít ji stálo daleko víc silné vůle, než by čekala.

„Doufal jsem, že bys se mnou zašla na večeři.“

„To se ptáš jen tak?“

„Někde začít musíme, Chloe.“

„Ne, nemusíme.“ Otevřela dveře, otočila se zpátky na něj a poprvé se mu skutečně podívala do očí. Žaludek se jí stahoval a dělala, co mohla, aby před ním nedala najevo žádné emoce. „Chci, abys odešel. A už se prosím nevracej.“

Vypadal, že mu její slova skutečně ublížila, ale pohledem neuhnul. „Vážně to tak chceš?“

Chtěla odpovědět *ano*, z úst jí však vyšlo jen: „Nevím.“

„Dej vědět, jestli si to rozmyslíš. Bydlím v–“

„Nechci to vědět,“ přerušila ho. „Pokud se s tebou budu chtít spojit, najdu si tě.“

Chabě se na ni usmál, ale v jeho tváři byla stále znát bolest. „Ach, to je pravda. Děláš teď pro FBI.“

A přivedlo mě k tomu to, co se stalo s tebou a mámou, pomyslela si.

„Měj se, tati,“ řekla a prošla dveřmi dovnitř.

Jakmile se za ní zavřely, ani se neobtěžovala ohlédnout. Místo toho se co nejrychleji vydala k výtahu, ale aby to zároveň nevypadalo, že spěchá. Jakmile byla Chloe v kabině konečně sama a začala stoupat nahoru, zakryla si rukama obličej a rozplakala se.

Zírala do skříně a silně uvažovala o tom, že zavolá Moultonovi a řekne mu, že to dnes nakonec vypouští. Neřekla by mu skutečný důvod – že jejího tátu pustili z vězení, ve kterém strávil třiadvacet let, a on se najednou ukázal před jejími dveřmi. Určitě by pochopil, jaké trauma to pro ni muselo být, ne?

Rozhodla se však, že svému otci nedovolí, aby jí dál ničil život. Už tak nad ní jeho stín visel až moc dlouho. A dokonce i kdyby udělala něco tak nevýznamného, jako třeba že by zrušila rande, dávala by mu tak až příliš velkou moc.

Vytočila Moultonovo číslo a když to zvedl záznamník, nechala na něm vzkaz s místem, kde se chce navečeřet. Jakmile měla tuhle část za sebou, vysprchovala se a oblékla. Zrovna když si natahovala kalhoty, zazvonil jí telefon. Uviděla na displeji Moultonovo číslo a mozek jí jako první nabídl ten nejhorší scénář.

Rozmyslel si to. Volá, aby mi řekl, že to ruší.

Až do chvíle, kdy zvedla telefon, tomu vážně věřila. „Ano?“

„Jo, japonská kuchyně zní dobře,“ řekl Moulton. „Poslyš, určitě ti už došlo, že tohle moc často nedělám vzhledem k tomu, jak málo informací jsem ti poskytl. Takže nevím, jestli tě mám vyzvednout nebo se setkáme až tam...?“

„Vyzvedni mě, jestli ti to nevádí,“ řekla a znovu pomyslela na to, v jakém stavu je její auto. „Nedaleko odsud je celkem fajn místo.“

„To zní dobře,“ řekl, „tak zatím.“

Tohle moc často nedělám. I když se k takové věci přiznal, Chloe měla stále problém něčemu takovému uvěřit.

Oblékla se, trochu si upravila vlasy a čekala na zvonek u dveří.

Třeba to bude zase tvůj otec, řekla si. Ačkoliv aby byla upřímná, ve skutečnosti to nebyl její hlas, který k ní promlouval. Patřil Danielle – blahosklonný a sebejistý.

Zajímalo by mě, jestli už ví, že ho propustili, pomyslela si Chloe. *Proboha, ta bude naprosto nepřičetná.*

Neměla však čas se nad tím nějak zvlášť zamýšlet. Než se do těchto myšlenek stačila ponořit, někdo zazvonil. Na jednu mrazivou chvíli si byla jistá, že je to její otec. Na vteřinu úplně ztuhla a nedokázala se přimět vstát a otevřít. Pak si však vzpomněla, že Moulton byl mimo střelnici stejně nesvůj jako ona, a uvědomila si, jak moc se s ním chce vidět – obzvlášť po tom, co jí přineslo posledních čtyřadvacet hodin.

Vydala se ke dveřím a nasadila svůj nejlepší úsměv. Moulton se také usmíval. Možná to bylo tím, že se mimo práci sotva vídali, ale Chloe tenhle úsměv přišel zatraceně sexy. Napomáhal tomu taky fakt, že ačkoliv se oblékl docela jednoduše – měl na sobě košili a hezké džíny – vypadal neskutečně přitažlivě.

„Můžeme vyrazit?“ zeptal se.

„Jasná páka,“ odpověděla.

Zavřela za sebou dveře a oba zamířili ven na chodbu. Znovu mezi nimi panovalo to dokonale nehybné ticho, kvůli kterému si přála, aby si byli už trochu bližší. Dokonce i něco tak nevinného, jako kdyby ji vzal za ruku... potřebovala něco. Cokoliv.

A byla to právě tahle jednoduchá touha po lidském kontaktu, která jen dokazovala, jak moc s ní zacloumal její otec, když ji přišel navštívit.

Bude to už jenom horší, když je teď venku z vězení, pomyslela si, když s Moultonem nastoupili do výtahu a klesali směrem k vestibulu.

Nehodlala však připustit, aby jí otec zničil rande.

Všechny myšlenky na něj vytlačila z hlavy a vyšla s Moultonem ven na teplý večerní vzduch.

A k jejímu překvapení to fungovalo.

Aspoň na chvíli.

TŘETÍ KAPITOLA

Japonská restaurace, kterou vybrala, měla k dispozici hibachi grill s takovými těmi velkými otevřenými sporáky, kolem kterých se mohly shluknout skupinky lidí a sledovat, jak kuchaři provádí své umění. Chloe s Moultonem dali přednost stolu v tiché, soukromější části restaurace. Když se oba usadili, s potěšením zjistila, že být s ním na takovém místě působilo naprosto přirozeně. Když pomíneme fyzickou přitažlivost, Moulton se jí líbil už od první chvíle, kdy ho potkala. Když byla převelena z Týmu pro zajišťování důkazů do Programu pro zadržování násilných osob, byl pro ni v ten den tím jediným světlem. A dokonce i teď byly mizerné chvílky v jejím životě díky němu lépe snesitelné.

Nechtěla jim takovou konverzací kazit večer, ale taky jí bylo jasné, že pokud to ze sebe nedostane, bude ji to dál jen zbytečně rozptylovat.

„Takže,“ řekl Moulton a obrátil za rožek stránku ve svém menu, „nebylo to divné, že jsem tě pozval na večeři?“

„Podle mě to určitě záleží na tom, koho se ptáš,“ odpověděla. „Ředitel Johnson by si asi nemyslel, že je to nejlepší nápad. Ale abych byla upřímná,“ řekla, „tak nějak jsem doufala, že to uděláš.“

„Aha, takže jsi tradicionalistka? Nepozvala bys mě sama a jenom bys čekala, až to udělám já?“

„Není to ani tak o tom, že bych byla tradicionalistka, spíš mám ještě pár jizev z předešlého vztahu, o kterém bych ti asi měla něco málo říct. Ještě před sedmi měsíci jsem byla zasnoubená.“

Šok v jeho tváři byl jen chvilkový. Nevyčetla v ní však žádný strach ani zahanbení. Než na to stihl cokoliv říct, přišla servírka, aby si od nich vzala objednávky na pití. Oba si objednali Sapporo a učinili tak co nejrychleji, aby kouzlo situace nestihlo vprchat.

„Můžu se zeptat, proč vám to nevyšlo?“ zeptal se Moulton.

„To by bylo na dlouho. Ve zkratce se dá říct, že na mě moc visel a nedokázal se odpoutat od stínů své rodiny – konkrétně se nedokázal pustit sukně své matky. A když jsem najednou začala pracovat u FBI, nedá se říct, že by mě v tom kdovíjak podporoval. Taky mě nepodporoval, co se týče rodinných záležitostí...“

V tu chvíli si vybavila, že Moulton už z její rodinné historie něco málo ví. Když ke konci tréninku zjistila to všechno o svém otci, byla si dobře vědoma toho, že se to na akademii rychle rozneslo.

„Jo, nějaké útržky jsem zaslechl...“

Nechal větu nedokončenou. Na Chloe to působilo tak, že pokud by mu o tom chtěla říct, vyslechl by ji, ale pokud by do téhle oblasti zajít nechtěla, pochopil by to. A v tu danou chvíli, když se jí tohle všechno honilo hlavou, si řekla, že je to teď nebo nikdy. *Nemá smysl čekat*, pomyslela si.

„O detaily se s tebou podělím někdy jindy, ale jinak si myslím, že bys měl vědět, že jsem dnes viděla svého otce.“

„Takže ho pustili?“

„Ano. A myslím si, že ho pustili díky objevům, které jsem učinila v posledních několika měsících.“

Moultonovi chvíli trvalo, než se rozmyslel, kam tuhle konverzaci dál směřovat. Stejně jako ona se napil piva, aby tak koupil trochu času. Jakmile trochu upil, odpovědí jí byla ta nejlepší otázka, v kterou mohla doufat.

„Jsi v pohodě?“

„Myslím, že jo. Jen jsem to nečekala.“

„Chloe, nemuseli jsme dnes nikam chodit. Pochopil bych, kdybys to odřekla.“

„Skoro jsem to udělala. Ale nevidím důvod, proč bych mu měla přenechávat kontrolu nad svým životem.“

Přikývl a oba nastalého ticha využili k tomu, aby si prohlédli svá menu. Ticho trvalo až do doby, kdy přišla ta samá servírka, aby si od nich vzala objednávky. Když byla pryč, Moulton se trochu naklonil přes stůl a zeptal se: „Chceš o tom mluvit, nebo to budeme ignorovat?“

„Víš, myslím, že bych to prozatím raději ignorovala. Jen ber na vědomí, že možná nastanou chvílky, kdy budu působit trochu nepřítomně.“

Usmál se a pomalu vstal. „To se zdá fér. Ale jestli nevádí, rád bych teď něco vyzkoušel.“

„Co?...“

Udělal jeden velký krok k ní, trochu se sehnul a políbil ji. Nejdřív mírně ucukla – nebyla si jistá, co se vlastně děje. Když jí však došel jeho záměr, prostě se tomu poddala. A nejen to, polibek mu oplátila. Byl něžný, ale zároveň dostatečně naléhavý, aby si uvědomila, že na to nejspíš myslel (stejně jako ona) už pěkně dlouhou dobu.

Polibek ukončil dřív, než to mohlo začít být nepříjemné. Konec konců právě seděli v restauraci obklopení ostatními lidmi. A Chloe veřejné projevení fyzické náklonnosti nikdy moc nemusela.

„Ne že bych si stěžovala,“ řekla, „ale proč jsi to udělal?“

„Ze dvou důvodů. Zaprvé, snažil jsem se být odvážný... což je něco, co se ženou dělám jen zřídka. A zadruhé jsem chtěl odvést tvou pozornost... doufám, že to, co jsem udělal, pomůže přebít myšlenky na tvého otce.“

Hlavu měla skoro jako v oblacích a celé její tělo jako by se koupalo v teplých paprscích slunce. Vydechla. „Jo, myslím, že to docela fungovalo.“

„Dobře,“ řekl. „Taky předpokládám, že se aspoň nemusíme zabývat tím nesmyslem, jestli se máme na konci prvního rande políbit nebo ne, protože tuhle část vždycky zvořu.“

„No já doufám, že po tomhle k tomu dojde,“ řekla.

A jak Moulton doufal, myšlenky na jejího otce a jeho nenadálou návštěvu před jejím prahem se najednou zdály velice vzdálené.

Večeře probíhala lépe, než mohla doufat. Jakmile se poprali s tématem jejího otce a pak po Moultonově nečekaném polibku pokračovali v konverzaci, všechno probíhalo velmi hladce. Bavili se o tom, jaké to je naučit se, jak to chodí v FBI, pokračovali hudbou, filmy, známostmi a historkami z akademie, bavili se o svých zájmech a koníčcích. Celé to působilo tak přirozeně způsobem, který Chloe naprosto nečekala.

Bohužel však kvůli tomu začala litovat, že se na Stevena nevykašlala už dřív. Pokud jí tohle všechno unikalo, když se kvůli němu přestala zajímat o ostatní muže, pak tedy celou dobu přicházela o hodně.

Oba už dojedli, ale ještě nějakou dobu poseděli nad několika skleničkami. Moulton jen znovu prokázal svou péči a zájem, když se zastavil na dvou drincích, zatímco Chloe už měla třetí. Dokonce se jí zeptal, jestli by jí bylo příjemnější zavolat si taxík, než aby si on sedl zavolat.

Něco málo po desáté večer ji odvezl zpátky k jejímu bytu a zastavil u patníku. K opilosti měla daleko, ale byla v příjemné náladě, takže uvažovala o věcech, na které by se střízlivá ani neopovážila pomyslet.

„Dobře jsem se bavil,“ řekl Moulton. „Rád bych to velmi brzy podnikl znovu, pokud by nám to v práci nepůsobilo potíže.“

„Já taky. Díky, že jsi mě konečně pozval.“

„Díky, že jsi souhlasila.“

I když se za špičkovou svůdnici ani zdaleka nepovažovala, na jeho slova odpověděla tím, že se k němu naklonila a políbila ho. Stejně jako ten polibek v restauraci začal i tento pomalu, ale postupně se prohluboval. Jeho ruka se najednou dotýkala její tváře a pak sklouzla na její zátylek, aby si ji přitáhl blíže. Byla mezi nimi područka, a tak se přes ni pomalu naklonila, aby si mohla opřít ruku o jeho hrud'.

Nebyla si jistá, jak dlouho ten polibek trval. Byl pomalý a divoce romantický. Když se od sebe odtrhli, Chloe mírně lapala po dechu.

„Takže fakt, že jsem nikdy pořádně nerandila, jsme si už vyjasnili,“ řekla, „takže pokud udělám v další části chybu, budeš mi muset odpustit.“

„Jaké části?“

Chvilí zaváhala, ale konec konců, měla v sobě tři drinky. „Chtěla bych tě pozvat dál. Ráda bych předstírala, že tě zvu na kávu nebo další skleničku, ale to bych lhala.“

Moulton vypadal upřímně překvapeně. Byl to ten typ pohledu, který na ni působil dojmem, že ji snad špatně odhadl. „Jsi si jistá?“ zeptal se.

„To znělo vážně blbě,“ řekla zahanbeně. „Myslela jsem to jinak... ráda bych v tom, co děláme, pokračovala dál, akorát ta područka to trochu kazí. Ale nemám... nemám v úmyslu se s tebou vyspat.“

Dokonce i v tlumeném světle viděla, že se při jejích slovech začervenal. „To bych od tebe ani nikdy nečekal.“

Přikývla. Taky se trochu styděla. „Takže... takže chtěl bys jít dál?“

„To bych *vážně, vážně* chtěl.“

S těmi slovy ji políbil. Tentokrát víc hravě. Během toho z legrace šťouchl do područky mezi nimi.

Odtrhla se od něj a otevřela dveře. Když spolu kráčeli ke vchodu, nedokázala si vzpomenout, kdy se cítila tak... tak *povzneseně*.

Povzneseně, pomyslela si s úsměvem. Tohle slovo jednou Danielle použila k popsání pocitu, který následuje po fyzickém orgasmu. Při téhle vzpomínce se Chloe tělem rozlila vlna tepla, takže když vcházeli do budovy, natáhla se a vzala Moultona za ruku.

Nastoupili do výtahu a když se za nimi zavřely dveře, Chloe sama sebe překvapila, přitiskla ho ke stěně kabiny a políbila ho. Když se ho teď konečně mohla pořádně dotknout, vzala ho za pas a přitiskla ho blíž k sobě. Jejich polibek byl vášnivější a nesl s sebou daleko větší náznak toho, co by s ním v danou chvíli chtěla dělat.

On byl stejně dychtivý a položil jí ruce na kříž. Když si ji k sobě přitáhl a jejich těla se setkala, lehce vydechla. Bylo to trochu trapné.

Výtah se zastavil a ona se odtáhla. Dokázala si představit překvapené výrazy lidí, se kterými budovu sdílela, kdyby ji přistihli, jak se mazlí ve výtahu. Trochu se jí ulevilo, když si všimla, že Moulton vypadal taky mírně rozhozeně a hluboce oddychoval.

Vedla ho chodbou kolem dalších čtyř bytů až ke svým dveřím. V tu chvíli jí došlo, že kromě Danielle je Moulton jediným člověkem, který ji kdy v jejím bytě navštívil.

Škoda, že se nechystám ztrácet čas prohlídkou, pomyslela si.

Další myšlenka ji opět trochu zahanbila. Nikdy neměla tak vysokou fyzickou potřebu, co se mužů týče. Po nějaké době se Stevenem se sex stal takovou tou konvenční, očekávanou záležitostí. A aby k sobě byla upřímná, sama byla uspokojená jen zřídka a daný pocit se vždy dal označit za průměrný. A právě kvůli tomu neměla na intimnosti s ním většinou chuť.

Chloe odemkla dveře a oba vešli dovnitř. Rozsvítila světlo v kuchyni a pověsila kabelku na jednu z barových stoliček.

„Jak dlouho tu bydlíš?“ zeptal se Moulton.

„Asi šest měsíců. Moc lidí sem ke mně nechodí.“

Moulton k ní přikročil a položil jí ruku na pas. Když se k sobě přiklonili a políbili se, bylo to pomalé a smyslné. O pár chvil později ji zlehka přitiskl k baru a jejich polibek se prohloubil. Chloe cítila, že jí opět začíná docházet dech a tělo jí zaplavovala touha, kterou necítila od doby, kdy se na střední poprvé fyzicky sblížila s klukem.

Přerušila polibek jen na tak dlouho, aby Moultona zavedla k pohovce, kde se posadili vedle sebe a okamžitě pokračovali. Byl to skvělý pocit po zhruba roce a půl takhle zase jen tak být s nějakým mužem.

Po době, která se zdála dlouhá sotva pár sekund, ale ve skutečnosti trvala víc jak pět minut, se o něj začala opírat a on tak neměl jinou možnost než si lehnout. Chloe si lehla na něj a když to udělala, jedna z jeho rukou si našla cestu k lemu jejího trička. Tenhle malý dotyk kůže na kůži Chloe postrčil přes okraj, který nečekala. Vzdychnula mu do úst a jeho odpovědí bylo to, že rukou zajel dál pod její tričko, až jeho prsty narazily na lem podprsenky.

Narovnala se, obkročmo si na něj sedla a usmála se. Měla pocit, jako by se jí hlava vznášela v oblacích a každý sval v těle toužil po něčem víc.

„To, co jsem říkala, jsem myslela vážně,“ řekla omluvně. „Nemůžu s tebou spát. Ne tak brzo. Víím, že to může znít staromódně...“

„Chloe, to je v pořádku. Prostě mi řekni, jestli je to už moc, a přestaneme. Řekni, až si svou dávku uvítání vypotřebuju.“

Znovu se na něj shora usmála. Jeho odpověď téměř stačila k tomu, aby si to rozmyslela. Ale věděla, že by to neměli uspěchat. Už jen to, že nad ním obkročmo seděla na gauči, bylo víc než by čekala.

„Uvítání se nevypotřebuje, neboj,“ řekla. „Budu znít moc bláznivě, když se tě zeptám, jestli bys tu nechtěl zůstat? Žádný sex, ale... že bychom spolu skutečně *spali*?“

Její nabídka ho očividně zaskočila. Myslela si, že to skutečně *zní* trochu zvláštně.

A víš, proč po něm takovou věc chceš? V hlavě se jí ozval Daniellin hlas, který se jí vždycky vysmíval, ale zároveň svým způsobem pomáhal. Protože se tu dnes ukázal táta a zbořil ti tak celý svět. Chceš tady mít dnes v noci Moultona, abys tu nezůstala sama.

„Promiň,“ řekla. „To zní nezodpovědně a hloupě a–“

„Ne, to je v pohodě,“ odpověděl Moulton. „Zní to dobře. Ale mám jednu podmínku.“

„Jakou?“

„Víc polibků, prosím,“ řekl s úsměvem.

Chloe mu úsměv oplátila a s radostí jeho požadavku vyhověla.

Probudila se o nějakou chvíli později, zrovna když Moulton vstával z gauče. Opřela se o loket. Někdy během jejich mazlení si svlékla tričko, ale dál to nezašlo. Bylo zvláštní usnout na vlastním gauči s kalhotami na sobě, ale byla na sebe, Moultona a jejich sebeovládání zvláštním způsobem hrdá. Podívala se na hodiny na stěně a zjistila, že je deset minut po páté ráno.

„V pohodě?“ zeptala se.

„Jo,“ odpověděl, „jen jsem... jen jsem se cítil trochu divně, že jsem tu přespál a nechtěl jsem, aby to působilo divně i ráno. Myslel jsem, že bude nejlepší, když půjdu. Aspoň jsme se vyhnuli tomu trapasu, kdybychom měli sex.“

„Třeba byl tohle celou dobu můj záměr,“ zavtipkovala.

„Měl bych vypadnout a budeme předstírat, že se tohle nikdy nestalo?“ zeptal se Moulton.

„Ráda bych, kdybys tu zůstal. Půjdu udělat kávu.“

„Vážně?“

„Vážně. To bych vážně ráda.“

Oblékla si tričko a vyrazila do kuchyně. Zatímco chystala kávu, Moulton si taky oblékl tričko.

„Takže je čtvrtek,“ řekl. „Nevím proč, ale mám pocit, jako by byla sobota.“

„Nebude to proto, že to, co jsme dělali včera večer, se obvykle nechává na pátek? Jako dobrý začátek víkendu?“

„To nevím,“ řekl. „Už nějakou dobu jsem nic takového nedělal.“

„No nepovídej,“ řekla a spustila kávovar.

„Ale vážně. Myslím, že naposled to bylo ve druháku na střední. To byl pro mě dobrý rok, co se mazlení bez sexu týče.“

„No, očividně jsi nezahálel. Protože včera večer to bylo... no, bylo to víc, než jsem čekala, když jsi mě vyzvedával.“

„Taktéž.“

„Ale jsem ráda, že se to stalo,“ dodala rychle. „Všechno z toho.“

„Dobře. Možná bychom si to mohli zopakovat. Třeba tento víkend?“

„Třeba,“ řekla. „Ale moje sebekontrola začíná pomalu chátrat.“

„Třeba byl tohle celou dobu *můj* záměr,“ řekl a laškovně se usmál.

Začervenala se a rychle se podívala jinam. Byla trochu zaskočená tím, jak se jí tohle jeho flirtování zamlouvá. Líbil se jí tak.

„Poslyš,“ řekla, „potřebuju se osprchovat. Jestli máš hlad, vezmi si něco z lednice. Moc toho tam není, ale stačit by to mělo.“

„Díky,“ řekl. Vypadalo to, že má problém od ní odtrhnout zrak.

Nechala ho v kuchyni a odešla do ložnice, se kterou byla spojená velká koupelna. Vysvlékla se, vešla do sprchy a pustila vodu. Nad tím, jak se minulý večer a noc vyvinuly, se málem začala hihňat. Cítila se kvůli tomu jako nějaký teenager. Užívala si pocit, že je tu s ním, a zároveň se cítila dostatečně pohodlně, aby věděla, že na ni nebude tlačit se sexem. Celé to bylo zvláštním způsobem romantické a při dvou příležitostech málem vzala zpátky své prohlášení, že s ním nebude spát. S nespoutanou radostí, na kterou nebyla zvyklá, tajně zadoufala, že se rozhodne sebrat odvalu a připojit se k ní ve sprše.

Pokud to udělá, tak veškerá sebekontrola letí z okna ven, pomyslela si.

Byla už skoro hotová, když skutečně uslyšela, že vešel do koupelny.

Lepší pozdě než nikdy, pomyslela si. Celé její tělo se napjalo vzrušením a uvědomila si, že opravdu touží po tom, aby se k ní přidal.

„Hej, Chloe?“

„Ano?“ ozvala se trochu provokativně.

„Právě ti zvonil telefon. Byl jsem trochu zvědavý... tak jsem se podíval. Volali ti z práce.“

„Vážně? Třeba se konečně něco objevilo...“

Pak zaslechla zvonění dalšího telefonu. Tento byl blíž, nejspíš v Moultonově ruce. Chloe vykoukla ze sprchy. Závěs si stáhla tak, aby ji zakrýval. Ještě si stihli vyměnit pohled. Pak to Moulton zvedl.

„Tady Moulton,“ ohlásil se. Vyšel z koupelny zpátky do ložnice. Chloe si uvědomila proč a rychle zastavila vodu. Vzala ze sušáku osušku a vyšla ze sprchy. Zatímco si ji kolem sebe omotával, laškovně se na něj usmála, když si všimla, že na ni zírá. To, že se spolu včera večer asi hodinu a půl mazlili, ještě neznamenalo, že bylo v pořádku, aby ji hned viděl úplně nahou.

I kdyby chtěla odposlouchávat, moc toho nebylo. Moulton jen většinou poslouchal a jen párkrát odpověděl: „Dobře... ano, pane...“

Hovor trval zhruba minutu, a když skončil, Moulton téměř komicky strčil hlavu do koupelny.

„Můžu dál?“

Všechny intimní části měla zahalené ručníkem, takže přikývla. „Můžeš. Kdo to byl?“

„Asistent ředitele Garcia. Říkal, že ti zkoušel volat, ale že jsi to nejspíš musela zaspat.“ Usmál se na ni a pak pokračoval: „Říkal, že ti můžu zavolat nebo se za tebou stavít a probudit tě. Mají pro nás případ.“

Zasmála se a vyšla z koupelny do ložnice. „Myslíš, že včerejšek bude mít nějaký vliv na to, jak spolu budeme dál pracovat?“

„Možná se ti kvůli tomu po šichtě nenápadně vkradu do ložnice. Ale kromě toho... Nevím. Asi uvidíme.“

„Nalil bys mi kávu? Musím se obléct.“

„Tak trochu jsem doufal, že bych se taky vysprchoval.“

„Ale jistě. I když by bylo lepší, kdyby ses mě zeptal tak před deseti minutami, když jsem tam ještě byla.“

„Beru na vědomí. Pro příště,“ řekl.

Zatímco šel do sprchy a Chloe se začala oblékat, uvědomila si, že je šťastná. *Opravdu šťastná.* Když vzala v potaz to, co se stalo včera večer, nový případ byl jako třešnička na dortu... dokonce to působilo, jako by jí návštěva jejího otce ten den úplně nezničila.

Ale pokud ji život s úplně odcizenými členy rodiny něco naučil, pak to bylo to, že minulosti nikdy neunikne. Tak či onak se zdálo, že ji vždycky nějakým způsobem dohoní.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Zhruba ve stejnou chvíli, co si Chloe připomínala, jaké to je ztratit se v objetí muže, její sestra zažívala noční můru.

Danielle Fineové se znovu zdálo o její matce. Byl to sen, který se jí neustále vracel už od jejich dvanácti let – sen, který v závislosti na tom, v jaké životní etapě nebo situaci se Danielle právě nacházela, vždy nabíral nový význam. Jeho obsah však zůstával vždycky více méně stejný, detaily ani zápletka se neměnily.

V tom snu ji její matka honila po chodbě. S tím rozdílem, že to byla ta verze její matky, kterou s Chloe v ten osudný den objevily, když byly ještě malé. Zakrvácenou, s doširoka otevřenýma očima a úplně bez života. Z nějakého důvodu si daný sen vždycky usmyslel, že si při tom pádu zlomila nohu (i když neexistovaly žádné oficiální záznamy o tom, že by k tomu došlo), takže se ta snová verze její matky vždycky doslova vlekla po podlaze a pronásledovala svou dceru.

Navzdory svému zranění jí byla matka vždycky v patách, jen pouhé centimetry od toho, aby ji popadla za kotník a stáhla k zemi. Danielle před tou hrůzou s děsem utíkala, oči upřené na konec chodby. A tam, ve dveřích, které se zdály být kilometry daleko, stál její otec.

Vždycky klečel a s širokým úsměvem otevíral náruč, připraven svou dceru obejmout. Z rukou mu však kapala krev a v té chvíli snové paniky, která Danielle vždycky probudila, přestala utíkat a zastavila se přímo mezi svou mrtvou matkou a šíleným otcem, nejistá, který z těch dvou směrů je bezpečnější.

Ani tentokrát to nebylo jiné. Sen dospěl do běžného zlomového bodu a Danielle se probudila. Pomalu se posadila na posteli. Byla na ten sen už natolik zvyklá, že věděla, o co šlo, ještě než se stihla úplně probudit. Ještě grogy se podívala na hodiny a viděla, že je teprve půl dvanácté. Tentokrát spala asi jen hodinu, než se jí ten sen znovu vkradl do podvědomí.

Znovu si lehla s vědomím, že bude chvíli trvat, než zase dokáže usnout. Snažila se ten sen setřást. Za ty roky se naučila, jak ho opět uzavřít do nějakého zapadlého šuplíku ve své mysli. Vždycky si připomněla, že pro záchranu své matky nemohla nic udělat. Ani kdyby někomu řekla všechna svá malá tajemství ohledně toho, co viděla, slyšela a zažila, co se zhoubné osobnosti jejího otce týkalo. Nebylo nic, co mohla říct nebo udělat, aby byla její matka ještě stále naživu.

Otočila se na bok a podívala se na noční stolek. Málem se natáhla pro telefon, aby zavolala Chloe. Od doby, co spolu naposledy mluvily, uplynuly tři týdny. Bylo to napjaté a trapné a celé to byla její vina. Věděla, že vůči Chloe projevovala spoustu negativity zejména proto, že Chloe k jejich otcovi necítila tolik jedovaté nenávisti jako ona. Byla to Danielle, která Chloe před třemi týdny zavolala, protože si uvědomila, že její sestra čeká právě na ni, na radě byla s dalším krokem Danielle vzhledem k tomu, že jejich předchozí rozhovor neprobíhal zrovna nejlépe – Danielle své sestře v podstatě řekla, ať už se jí neozývá.

Neznala však Chloin režim. Neměla tušení, jestli půl dvanácté není na telefonát moc pozdě. Danielle měla popravdě poslední dobou problém usnout před druhou hodinou ráno. Dnes byl jeden ze vzácných dnů, kdy měla v práci volno a nikde ji nepotřebovali ani kvůli žádným podpisům a podobným formalitám, co se týče renovace baru, který jí koupil její přítel.

Rychle všechny myšlenky na práci vytěsnila z hlavy a snažila se usnout. Kdyby začala přemýšlet nad prací a vším, co se teď dělo, nikdy by neusnula.

Znovu pomyslela na Chloe. Uvažovala, jaké sny a noční můry má o jejich rodičích její sestra. Uvažovala, jestli se stále zuby nehty držela myšlenky, že by jejich otce očistila, a pokud už to udělala, jestli si to nechala raději pro sebe.

Nakonec se jí znovu zmocnila ospalost. Jakmile se začala propadat do nevědomí, její poslední myšlenka patřila její sestře. Myslela na Chloe a na to, jestli je už konečně čas na to, aby odpustila

a zapomněla – vzdala se vzpomínek na svého otce, které jí bránily v rozvinutí smysluplného vztahu, jenž by s Chloe mohla mít.

S překvapením zjistila, že v ní taková myšlenka vyvolala pocit... neskutečného štěstí, takže když znovu usnula, po tváři se jí rozléval nepatrný úsměv.

Mladá barmanka, kterou najali, aby zaujala Daniellino místo, se zaučila opravdu rychle. Bylo jí dvacet let, extrémně krásná a dala se považovat téměř za jasnovidku, co se opilých mužů týče.

A protože se jí dařilo tak dobře, Danielle se mohla setkat se svým přítelem a dodavatelem na místě, které bude zhruba za měsíc a půl její vlastní restaurací a barem.

Dnes docházelo k instalaci vytápění, větrání a klimatizace, a na poslední chvíli také k pokládání obkladů v zadní místnosti, která bude sloužit k větším oslavám. Když dorazila na místo, její přítel si zrovna s elektrikářem procházel smlouvu. Seděli u jednoho ze stolů, které nedávno dorazily – byly jednou ze tří možností, ze kterých měla Danielle na výběr, co se obecného designu restaurace týkalo.

Jakmile vešla, její přítel si jí všiml. Rychle elektrikáři něco řekl a pak se jí vydal přivítat. Jmenoval se Sam Dekker, a ačkoliv nebyl zrovna dvakrát upřímný ani inteligentní, nedostatek těchto vlastností vynahrazoval mužně přitažlivým vzhledem a bystrým důvtipem v oblasti obchodu. Byl asi o dvacet centimetrů vyšší než ona, takže aby ji mohl rychle políbit, musel se značně sehnout.

„Hlásím se do služby,“ řekla. „Co můžu dnes dělat?“

Sam pokrčil rameny a skoro teatrálně se rozhlédl kolem. „Upřímně, myslím, že práce tady pro tebe už moc není. Všechno to do sebe začíná zapadat. Víím, že to může znít hloupě, ale mohla bys začít prohlížet katalog a vybrat si značky alkoholu, které tu pak budeš chtít podávat. Taky bys mohla promyslet, kde chceš mít ty malé reproduktory na hudbu a podobně. Takové věci se v tom shonu obvykle ztratí a pak je někdo najde na poslední chvíli, kdy už má být všechno hotové.“

„To bych asi mohla udělat,“ řekla trochu zklamaně.

V některé dny, když přijela na místo jejího renovovaného baru, měla pocit, jako by se jí Sam jen snažil zabavit – ukládal jí bezvýznamné úkoly, aby se sám mohl postarat o ty důležité. V jistém ohledu jí to připadalo ponižující, ale taky si musela připomínat, že Sam ví, co dělá. Otevřel už tři bary, kterým se dařilo opravdu skvěle. Jeden z nich dokonce minulý rok prodal nějaké velké mezinárodní společnosti za víc než deset milionů dolarů.

A teď se rozhodl podpořit její vlastní sny. A bylo to něco, ke čemu jí musel přemluvit. Trval na tom, že rozhodně má na to, aby takové místo vedla, ale jediné až po tom, co bude všechno na svém místě.

Většina holek, které chodí s průměrně bohatými chlápky, dostává šperky a auta, pomyslela si, když se vydala do budoucí společenské místnosti. Já... já dostanu bar. Řekla bych, že to není zas tak špatný.

Když pomyslela na to všechno, co jí ještě čeká, většinou se cítila trochu bezradná. Opravdu to tady bude mít na pově. Bude to tu celé řídit a o všem rozhodovat. Taky v ní kvůli tomu do jisté míry hlodal pocit viny. Měla pocit, jako by jí tahle příležitost spadla do klína bez nějakého pádného důvodu kromě toho, že se prostě náhodou dala dohromady s chlápkiem, který věděl, jak vybudovat podnik. Ve výsledku si byla vědoma toho, že musí spoustu věcí obětovat a Samovi spoustu věcí odpustit. Nikdy se ho na jeho pozdní příchody domů nevyptávala, nezpochybňovala jeho výmluvy, že byl na nějakém setkání nebo jednání s dodavatelem, které se snažil získat na svou stranu. Na některých z těch setkání byla s ním, takže věděla, že to je pravda – alespoň většinou.

Taky věděla, že musela co nejvíc projevovat svůj vděk. To znamenalo, že nebude Sama sekýrovat, když ho několik dní neuvidí. Znamenalo to, že se nebude vzpouzet, když po ní chce v posteli jisté věci. Znamenalo to, že nebude naštvaná, protože ačkoliv jí koupil bar a svěřil ho do jejích rukou, o svatbě zatím nepadlo jedno jediné slovo. Danielle si byla víc než jistá, že Sam se

ženit nehodlá. A prozatím jí to taky tak vyhovovalo, takže neviděla důvod, proč se kvůli tomu začít dohadovat.

Mimo to... proč by si měla stěžovat? Konečně potkala chlapa, který s ní zacházel jako s princeznou – když byl zrovna s ní – a zdálo se, že Danielle je na počátku cesty k levnému úspěchu.

To bude proto, že většina věcí, které působí až příliš dobře na to, aby to byla pravda, takové většinou skutečně jsou, pomyslela si.

Když došla do budoucí společenské místnosti, otevřela si na telefonu digitální nákras baru. Zaznačila si na něm, kam by mohly přijít reproduktory a napsala k tomu poznámku, že by nebylo od věci přidat na zadní zeď nějaké zatemněné okno. Takové věci jí připomínaly, že to, o čem dlouhou dobu jen snila, se začíná stávat realitou. Z nějakého záhadného důvodu se jí tohle všechno skutečně dělo.

„Ahoj...“

Otočila se ke dveřím, ve kterých stál Sam. Usmíval se na ni a pozoroval ji hladovým pohledem, které po ní občas vrhal, když měl náladu na laškování.

„Ahoj,“ odvětila.

„Vím, že to může působit, že tě jenom odbyvám,“ řekl, „ale vážně... příštích pár týdnů od tebe budu potřebovat jenom pár podpisů.“

„To se ale nadřu,“ zavtipkovala.

„Opravdu jsem čekal, že tu novou barmanku budeš zaučovat dýl. Nemůžu za to, že jsme náhodou najali naprostého génia.“ Přišel k ní a vzal ji kolem pasu. Musela vzhlednout, aby mu viděla do očí, ale vždycky se při tom cítila tak nějak v bezpečí. Měla zvláštní pocit, že tenhle muž na ni bude vždycky *doslova* dohlížet.

„Nezajdeme dnes na oběd?“ zeptal se Sam. „Něco jednoduchého. Pizza a pivo.“

„To zní fajn.“

„A zítra... Co kdybychom někam zajeli? Na pláž... Do Jižní Karolíny nebo někam tam.“

„Vážně? To zní nějak spontánně a trochu nezodpovědně vzhledem k tomu, kolik máme práce. Jinými slovy... to vůbec nezní jako ty.“

„Já vím. Ale úplně jsem se do toho projektu ponořil a... uvědomil jsem si, že tě zanedbávám. Takže ti to chci vynahradit.“

„Same, dáváš mi vlastní podnik. To je víc než dost.“

„Fajn, tak já teda budu sobec. Chci tady od toho pryč a strávit čas s tebou nahý u moře. Lepší?“

„Vlastně jo, lepší.“

„Dobře. Tak zajdi do baru a zkontroluj tu novou. Kolem poledne tě vyzvednu na oběd.“

Políbila ho, a ačkoliv se to očividně snažil uspěchat, citlivost toho všeho, co právě řekl, jí neunikla. Věděla, že je mu zatěžko dávat najevo emoce a být upřímný. Tuhle jeho stránku viděla jen zřídka, takže když vyplula na povrch, nehodlala to zpochybňovat.

Danielle se vydala zpátky napříč otevřenými prostory staré cihlové budovy, která bude brzy jejím barem lomeno restaurací. Jen těžko mohla uvěřit, že jí to tu celé bude patřit.

Když vyšla ven, slunce svítilo zdánlivě jasněji, než když vcházela. Usmála se a stále se snažila zpracovat to, jaký směr její život nabral. Znovu pomyslela na Chloe a rozhodla se, že jí za pár dní zavolá. Když už jí v životě všechno tak dobře vycházelo, mohla se taky pokusit napravit ten napjatý vztah mezi sebou a svou sestrou.

Nasedla do auta a zamířila k Samovu druhému baru, do kterého ji před šesti měsíci najal. Myšlenka na to, že se spolu na víkend vydají na menší dovolenou, ji rozptýlila natolik, že si ani nevšimla auta, které bylo zaparkované na druhé straně ulice a pomalu se zařadilo do provozu za ní.

Kdyby si ho totiž *všimla*, mohla by poznat řidiče, ačkoliv ho neviděla hodně dlouhou dobu.

Ale copak by mohla dcera zapomenout, jak vypadá tvář jejího otce?

PÁTÁ KAPITOLA

Když Chloe s Moultonem dorazili do Garciovy kanceláře, ředitel Johnson už tam na ně čekal. Vypadalo to, že se spolu s Garciou probíral dokumenty o jejich novém případě. Garcia jich měl pár otevřených na počítači a před Johnsonem ležela malá hromádka vytištěných složek.

„Děkuji, že jste tak rychle přišli,“ řekl Johnson. „Máme pro vás ve Virginii případ. V malém městečku na druhé straně Fredericksburgu, v jedné bohaté čtvrti. A nejspíš bych měl rovnou na začátek uvést, že rodina oběti má pár vlivných přátel v politice. Proto nás k tomu zavolali. A taky kvůli tomu, jak hrůzná byla smrt oběti.“

Chloe se posadila k malému stolku v zadní části Garciovy kanceláře a snažila se nevypadat moc nápadně, když se při tom pokoušela vytvořit mezi sebou a Moultonem větší prostor. Věděla, že nejspíš úplně září z toho, jak se včerejší večer, noc a dnešní ráno vyvinuly. Nebyla si však jistá, jak by ředitel Johnson mohl na jakýkoliv vztah mezi nimi reagovat a upřímně ani neměla v úmyslu to otestovat.

„O co se jedná?“ zeptala se Chloe.

„Před čtyřmi dny se vrátil muž z práce a našel doma svou manželku mrtvou,“ řekl Garcia. „Ale to není všechno. Nebyla jen zavražděna, bylo to brutální. Utržila několik bodných ran – podle koronera celkem šestnáct. Na místě činu je hrozný nepořádek... všude krev. Místní policie ještě nic takového neviděla.“

Posunul Chloe po stole složku a pohledem ji předem varoval. Chloe si složku vzala a pomalu ji otevřela. Nahlédla dovnitř, zahlédla jen záblesk fotky místa činu a rychle ji zase zavřela. Na základě toho zběžného pohledu to tam vypadalo daleko spíš jako na jatkách než na místě činu.

„S kým se rodina oběti přátelí?“ zeptal se Moulton. „Řekl jste, že někdo, kdo má prsty v politice?“

„Tyto informace bych opravdu raději nezmiňoval,“ řekl Johnson. „Nechceme, aby to vypadalo, že je naše instituce zaujatá vůči jedné nebo druhé politické straně.“

„Do jaké míry se do toho angažuje policie?“ zeptala se Chloe.

„Začali pachatele hledat v celé oblasti a přivolali si k tomu státní policii,“ řekl Garcia. „Ale byli požádáni, ať to celé proběhne potichu. Místní policie je pochopitelně rozrušená, protože mají pocit, že zdržujeme případ, který už tak mírně vybočuje z jejich komfortní zóny. Takže potřebuji, abyste se tam co nejdřív vydali. Ještě něco... a teď dobře poslouchejte: na vás dva jsem pomyslel proto, jak dobře jste spolupracovali v minulosti. A agentko Fineová, na řešení zločinů spáchaných v malých komunitách máte podle všeho talent. Pokud se však z tohoto případu a fotek místa činu necítíte dobře – máte pocit, že je to na vás v tomto momentě vaší kariéry trochu moc – dejte mi vědět. Nebudu vás soudit a nebude se to počítat jako něco, co by vaši reputaci pošpinilo.“

Chloe si vyměnila pohled s Moultonem. Viděla na něm, že stejně jako ona by tenhle případ moc chtěl. Moulton si nemohl pomoci a podíval se na obsah složky. Když listoval fotkami z místa činu, trochu se mu křivil obličej. Pak očima přeletěl stručné hlášení na konci dokumentu. Podíval se zpátky na Chloe a přikývl.

„Já jsem s tím v pohodě,“ řekla Chloe.

„Já taky,“ řekl Moulton. „A téhle příležitosti si cením.“

„To rád slyším,“ řekl Johnson a vstal. „Rád se znovu přesvědčím o tom, co vy dva dokážete. A teď do práce. Máte před sebou dlouhou cestu.“

Moulton seděl za volantem auta vypůjčeného od FBI a mířil po silničním okruhu směrem k Virginii. Barnes Point byl jen hodinu a dvacet minut jízdy daleko, ale kvůli zmíněnému okruhu, který vedl kolem města, se *všechno* zdálo jako na druhém konci světa.

„Jsi si tím jistá?“ zeptal se.

„Kterou částí?“

„Že spolu budeme pracovat na takovém případě. Však víš... ještě asi před deseti hodinama jsme se po sobě sáпали jak dva nadržené teenageři. Budeš schopná se držet zpátky, když budeme pracovat?“

„Nechápej to špatně,“ řekla Chloe, „ale po tom, co jsem viděla v té složce, je tohle ta poslední věc, na kterou teď myslím.“

Moulton chápavě přikývl. Zabočil na další nájezd, konečně se dostal na volný pruh cesty a dupl na plyn. „Teď ale vážně... včerejšek jsem si užil. I předtím, než jsme se přesunuli k tobě domů. A rád bych to udělal znovu. Ale v práci...“

„Bychom se k sobě měli chovat přísně profesionálně,“ dokončila za něj.

„Přesně. A když už jsme u toho,“ řekl a vysunul z vydutého místa v konzoli iPad, „stáhl jsem nám všechny složky ohledně toho případu, zatímco jsi balila.“

„Copak ty jsi *nebalil*?“

„Viděla jsi mou tašku. Ano, balil jsem. Ale jsem rychlý.“ Vrhla na ni škádlivý pohled a křivě se pousmál, aby tak dal najevo, že jí balení trvalo možná trochu déle, než čekal. „Ale ještě jsem se na to nestihl podívat.“

„To bude počteníčko,“ poznamenala Chloe.

Oba se zasmáli a jakmile jí Moulton položil ruku na stehno, když složku začínala pročitat, Chloe si nebyla jistá, jestli se k němu opravdu *dokáže* chovat profesionálně.

Prostudovala si dokumenty k případu a nejdůležitější části přečetla Moultonovi nahlas. Zjistili, že Garcia s Johnsonem odvedli skvělou práci, když všechno hezky shrnuli. Policejní hlášení bylo docela detailní, stejně jako snímky. Dívat se na ně nebylo o nic snazší a Chloe z toho policii nevinila. Pomyslela si, že u případu tak násilného a krvavého, jako byl tento, by byla *každá* maloměstská policie v koncích.

Vyměňovali si myšlenky a teorie a ve chvíli, kdy minuli značku s oznámením, že do Barnes Pointu zbývá pětadvacet kilometrů, Chloe změnila názor. Myslela si, že spolu nakonec *budou* schopní pracovat profesionálně. Posledních pár týdnů strávila tak ponořená v tom, jak ji fyzicky přitahuje, že málem zapomněla, jak bystrý a intuitivní dokáže být, když přišla řada na řešení případu.

Pak jí hlavou proletěla myšlenka, že pokud to mezi nimi skutečně bude klapat, mohla by mít to, po čem toužila snad každá žena na světě: muže, který ji respektoval a považoval za sobě rovnou jak v kariéře a intelektu, tak v ložnici.

Nejste spolu ani den, ozvalo se jí v hlavě. Byl to opět Daniellin hlas. To už ses z toho stihla celá zbláznit a zbavit se rozumného uvažování? Šmarja, pár hodin ses s ním muchlovala, a ještě jste spolu ani nespali. Sotva ho znáš a –

Chloe se však rozhodla tyhle myšlenky ignorovat.

Pak obrátila svou pozornost k hlášení koronera. Stál v ní ten samý příběh, který jim řekl Johnson, jen detailnější. A byly to právě tyhle detaily, na které se soustředila. Všechna ta krev, násilí, potenciální politický motiv. Celé si to s intenzivním soustředěním přečetla.

„Myslím si, že to není politicky motivované,“ řekla. „Nemyslím si, že vraha nějak extra zajímalo, jaký vliv a moc mohou mít přátelé Hilyardových.“

„Takové prohlášení zní celkem sebevědomě,“ řekl Moulton. „Vysvětli mi to.“

„Lauren Hilyardovou bodli šestnáctkrát. A každá rána byla zaměřená na břicho. Jen jedna zasáhla její levé ňadro. Podle koronera byly bodné rány nepravidelné a těsně nad sebou, což by naznačovalo, že ji někdo bodal rychle a bez přestání. V poznámce tady stojí: *jako by byl pachatel zaslepený hněvem nebo měl záchvat zuřivosti*. Pokud by to udělal někdo s politickým motivem, nejspíš bychom to z toho dokázali vyvodit podle nějaké zprávy nebo náznaku.“

„Dobře,“ řekl Moulton, „souhlasím s tebou. Nebylo to politicky motivované.“

„To bylo snadné.“

Pokrčil rameny a řekl: „Začínám chápat, že lidi v D.C. si vždycky budou myslet, že *všechno* musí mít nějaký politický podtext. Takže i když Hilyardovi tak nějak znají někoho vysoko postaveného, ne všechny to musí zajímat.“

„Líbí se mi, jak přemýšlíš,“ řekla. „Ale ještě bych tu možnost na sto procent nevyřazovala.“

Blížili se k Barnes Pointu a fakt, že se právě chystali vrhnout se na případ s potenciálním politickým podtextem, jí rozhodně neunikal. Pro oba to byla úžasná příležitost a ona musela zajistit, aby se její pozornost soustředila jen tímhle směrem. Prozatím nebylo nic důležitějšího než právě tohle – ani právě propuštěný otec, který se jí objevil u dveří, ani hlas její tvrdohlavé a zahořklé sestry... a dokonce ani potenciálně dokonalý román s mužem, který právě seděl vedle ní.

Prozatím existoval jen a pouze tenhle případ. A to jí úplně stačilo.

ŠESTÁ KAPITOLA

Barnes Point bylo tiché ale roztomilé město s populací kolem devíti tisíc obyvatel. Hilyardovi bydleli těsně za městem, v menší čtvrti jménem Farmington Acres. Manžel oběti, Jerry Hilyard, se od doby, kdy našel tělo své manželky, ještě nedokázal vrátit domů. Nikde poblíž neměl žádnou rodinu, takže mu blízcí přátelé ze sousedství nabídli, aby nějakou dobu zůstal u nich.

„Já bych se teda asi potřeboval dostat o dost dál než o pár domů,“ pronesl Moulton. „Dovedeš si představit, čím si ten chudák teď musí procházet?“

„Ale třeba taky chce být blíž svému domovu,“ navrhla Chloe. „Přece jen je to místo, kde spolu se svou ženou sdílel společný život.“

Moulton nad tím očividně chvíli uvažoval, zatímco ve svém vypůjčeném autě projížděl předměstím směrem k adrese, kterou jim poskytla státní policie, když byli na cestě. Byl to další příklad toho, že Chloe začínala chápat a zároveň respektovat způsob, jakým jejich instituce fungovala. Bylo těžké si představit, že ať už potřebovala jakoukoliv informaci – adresu, telefonní číslo, pracovní historii, výpisy z rejstříku trestů – všechno měla na dosah ruky, stačilo jen zavolat nebo napsat email. Předpokládala, že si na to agenti po čase prostě zvyknou, ale prozatím byla nesmírně hrdá na to, že je součástí takového systému.

Přijeli k cíli a rozešli se ke dveřím. Na poštovní schránce stálo příjmení *Lovingstonovi* a samotný dům byl jako naprostá kopie všech domů v okolí. Byla to taková ta čtvrť, kde na sobě byly domy v podstatě namačkané, ale prostředí působilo tiše – dobré místo pro děti, které se učí jezdit na kole, a spousta zábavy při akcích jako Halloween nebo Vánoce.

Chloe zaklepal na dveře, které téměř bez prodlevy otevřela žena s malým dítětem v náručí.

„Vy jste paní Lovingstonová?“ zeptala se Chloe.

„Jsem. A vy musíte být z FBI. Před nějakou dobou nám volala policie, že prý jste na cestě a zastavíte se tady.“

„Je u vás stále Jerry Hilyard?“ zeptal se Moulton.

Za ženou se objevil muž, který vyšel z otevřené místnosti vlevo. „Jo, pořád jsem tady,“ řekl. Připojil se k paní Lovingstonové ve dveřích a opřel se o futra. Vypadal naprosto vyčerpaně. Očividně toho od doby, co tak brutálním způsobem přišel o svou ženu, moc nenaspal.

Paní Lovingstonová se na něj otočila a podívala se na něj způsobem, kvůli kterému si Chloe pomyslela, že to dítě v jejích rukou bude jednoho dne docela obávané. „Určitě se na to cítíš?“ zeptala se ho žena.

„Jsem v pohodě, Claire,“ řekl, „díky.“

Přikývla, přivinula si dítě blíž k hrudi a zamířila zpátky do domu.

„Tak asi pojdte dál,“ řekl Jerry.

Zavedl je do té samé místnosti, ze které přišel. Vypadalo to jako nějaká menší pracovna, kterou zdobily převážně knihy a dvě elegantní křesla. Jerry se do jednoho svalil, jako by se už nedokázal udržet na nohou.

„Claire se možná trochu zdráhala vás sem pustit,“ řekl Jerry, „ale... víte, byly s Lauren vážně dobré přítelkyně. Myslí si, že bych měl truchlit... což dělám. Já jen...“

V tu chvíli se zarazil a Chloe na něm viděla, že se snaží ovládnout vlnu emocí ve snaze tuhle konverzaci zvládnout, aniž by se jim tu úplně sesypal.

„Pane Hilyarde, já jsem agentka Fineová a toto je můj partner, agent Moulton. Doufala jsem, že byste nám mohl říct něco o jakýchkoliv politických konexích, které vaše rodina má.“

„Proboha,“ vydechl, „tohle je přehnané. Místní policie kolem toho udělala hotové hurá a všechny vyděsila. Proto vás sem zavolali, že?“

„Máte nějaké politické konexe?“ zeptal se Moulton a jeho otázku ponechal bez odpovědi.

„Otec Lauren se bratříčkoval s ministrem obrany. Vyrostli spolu, hráli spolu golf, fotbal a tak všechno. Pořád se sem tam sejdou – na lovení kachen, rybaření a podobné věci.“

„Mluvila někdy Lauren s ministrem obrany?“ zeptala se Chloe.

„Od doby, co jsme se vzali, tak ne. Byl na naší svatbě. Dostali jsme od jeho rodiny vánoční pohlednici, ale to je asi tak všechno.“

„Takže myslíte si, že to, co se stalo, by mohlo být kvůli jejich vztahu?“ zeptal se Moulton.

„Pokud ano, nechápu proč. Lauren politika vůbec nezajímala. Myslím si, že se její otec jenom snažil působit důležitě. Někdo mu zabil jeho malou holčičku, takže se to muselo stát proto, že zná významné lidi. Takový idiot to je.“

„Takže co nám můžete povědět o posledních dnech Laurenina života?“ zeptala se Chloe.

„Policii jsem už řekl všechno, co jsem mohl.“

„To chápeme,“ řekl Moulton, „a máme kopie všech těchto hlášení. Ale abychom se tady do toho mohli skutečně pustit, budeme vám pokládat otázky, kvůli kterým se bohužel budete muset čas od času opakovat.“

„Dobře, dobře,“ řekl Jerry.

Chloe si pomyslela, že si ten muž snad ani neuvědomuje, co se kolem něj děje. Vypadal neskutečně netečně. Kdyby nevěděla, jakým traumatem si právě procházel, myslela by si, že je na drogách.

„První otázka může ve světle toho, co se právě stalo, znít hloupě,“ řekla Chloe, „ale napadá vás někdo, kdo by mohl mít důvod vaši ženu nějakým způsobem nenávidět?“

Ušklíbl se a zakroutil hlavou. Když promluvil, hlas se mu třásl. „Ne. Lauren se v poslední době s nikým moc nestýkala. Byla introvert. A poslední dobou se to ještě zhoršilo... jako by se stáhla do sebe, chápete?“

„Napadá vás proč?“

„Měla těžkou minulost. Mizerní rodiče a tak všechno. Na střední šikanovala ostatní. Aspoň tak by se to v téhle době nazývalo. Nebo by se dalo říct, že byla *zlá holka*. Poslední dobou se snažila vyrovnat s chybami, které v minulosti udělala. Myslím, že se to jenom zhoršilo, když dostala pozvánku na ten zatracený sraz.“

„Byla kvůli němu nervózní?“ zeptala se Chloe.

„Nejsem si jistý. Myslím, že kvůli němu byla smutná... třeba si vzpomněla na všechny ty lidi, kterým ublížila.“

„Byl jste ve stejném ročníku jako ona?“ zeptal se Moulton.

„Ano.“

„A na ten sraz jste šel s ní?“

„Chraň bůh. Takové akce nesnáším. Jenom samá přetvářka a předstírání, že rádi vidíte lidi, které jste na střední nesnášeli. Ne. Vykašlal jsem se na to.“

„Říkáte, že byla introvert,“ řekla Chloe. „Copak neměla spoustu přátel?“

„Ale ano, pár jich bylo. Claire byla jednou z nich. A tihle přátelé pro ni byli jako rodina. Byli opravdu blízcí.“

„Mluvil jste s nimi od doby, co k tomuhle došlo?“ zeptal se Moulton.

„Jen s jednou. Volala hned po tom, co to zjistila. Ptala se, jestli něco nepotřebuju.“

„Nebyli s ní náhodou tito přátelé na tom sraze?“

„Byli. Claire tam šla taky. Ale ona je taky celkem introvert. Myslím, že tam šla jen ze zvědavosti.“

„Máte s Lauren nějaké děti?“ zeptala se Chloe. „Říkala jsem si, že v takové čtvrti bude mít každá domácnost aspoň jedno.“

„Máme dvě. Starší, Viktorii, je osmnáct let. Letos začala vysokou. Ona... no, rozhodla se, že tuhle těžkou dobu stráví se svými prarodiči. A protože se k nim přesunula, náš mladší syn, Carter, chtěl jít s ní. Se svým tchánem a tchýní jsem nikdy nevycházel dobře, ale to, že u nich teď děti můžou

být, je jako dar z nebe. Cítím se jako příšerný otec, ale kdyby tu se mnou děti byly, myslím, že bych se úplně sesypal.“

„Vadí vám, že jsou vaše děti teď u svých prarodičů?“ zeptal se Moulton.

„Chtěl bych, aby tu byly se mnou... jen abych je mohl vidět. Ale jsem úplná troska. A dokud nebude dům v lepším stavu... bude lepší, když zůstanou s nimi.“

„Řekl jste, že vaše dcera *se rozhodla* být v tuhle těžkou dobu s nimi,“ řekl Moulton. „Proč k tomu došlo?“

„Nemohla se dočkat, až od nás vypadne. Posledních pár let měla s Lauren špatný vztah. Měly mezi sebou nějaký problém. Naše dcera... tahala si domů kluky, plížili se nám v noci do domu. Dělal to už od třinácti let. V patnácti musela jít na první potrat. A pokud si to spočítáte... Lauren bylo třicet sedm. Dcera se nám narodila, když nám oběma bylo teprve devatenáct.“

Chloe si pomyslela, že celé tohle bouřlivé rodinné drama to Jerryemu Hilyardovi ani trochu neusnadňovalo. Nemyslela si, že by tu bylo ještě něco, co by stálo za to blíž prošetřit, i když by nakonec mohlo být ku prospěchu, kdyby si promluvili i s jeho dcerou.

„Pane Hilyarde, budete mít něco proti tomu, kdybychom se porozhlédli po vašem domě?“ zeptala se.

„V pořádku. Šerif a jeho muži už tam párkrát byli. Kód, který musíte zadat, aby se vypnul alarm, je dva-dva-dva-osm.“

„Děkujeme, pane Hilyarde,“ řekl Moulton. „Dejte nám prosím vědět, pokud si vzpomenete ještě na něco. Prozatím bychom si rádi promluvili s paní Lovingstonovou a zeptali se jí, jestli neví něco, co by nám mohlo pomoci.“

„Řekla policii všechno, co ví. Podle mě z toho začíná být pěkně otrávená.“

„A co její manžel? Znal se s vaší ženou dobře? Nepodnikali jste spolu něco ve čtyřech čas od času?“

„Ne. Manžel Claire pracuje mimo město. Zavolał jsem mu přes FaceTime, abych se ujistil, že mu nebude vadit, když tu zůstanu. Ale přátelily se stejně jenom Claire s Lauren. Každý týden sedávaly na verandě a pily víno. Jeden týden u nás, druhý týden u nich.“

Claire pomalu vešla do místnosti. Dítě, které předtím držela v náruči, nejspíš uložila ke spánku.

„A dělávaly jsme všechny věci, které ženy obvykle dělají. Mluvily jsme o našich manželech, vzpomínaly na staré časy. Já se jí svěřovala se svými slastmi a strastmi ohledně malého. A poslední dobou jsme si povídaly o tom, čím si procházela se svou dcerou.“

„Co nám o Lauren můžete povědět a co mohlo vést někoho k tomu, aby jí provedl takovou věc?“ zeptala se Chloe.

„Lauren během střední školy učinila několik rozhodnutí, se kterými její rodiče výslovně nesouhlasili,“ odpověděla Claire. „Jakmile Lauren dostudovala a narodila se jí dcera... no, vysoká musela jít stranou.“

„Styděli se za ni,“ dodal Jerry. „Naštvali se a přestěhovali do New Hampshiru. Naší dceři tyhle strašné lži vnucují vždycky, když se naskytne příležitost.“

„Snaží se tak napravit tu chybu, co udělali ve výchově Lauren, jak ji zanedbávali,“ řekla Claire. „Pěkněj párek idiotů.“

Chloe cítila, jakým směrem se tahle konverzace ubírá, takže promluvila: „Paní Lovingstonová, napadal by *vás* nějaký nepřítel nebo špatný vztah, který by Lauren s někým měla?“

„Mimo její rodinu ne. A i když jsou to magoři, tohle by rozhodně neudělali. Tohle bylo... naprosto hrozné.“

Moulton sáhl do vnitřní kapsy a vytáhl vizitku. Položil ji na konferenční stůl a ustoupil. „Prosím... pokud by si kterýkoliv z vás vzpomněl na cokoli dalšího, prosím, neváhejte nás kontaktovat.“

Claire a Jerry jen pevně přikývli. Jejich konverzace byla rychlá, ale vybrala si na nich svou daň. Chloe a Moulton odešli za trapného ticha.

Když byli venku a mířili k autu, Chloe se na chodníku na chvíli zastavila. Podívala se ulicí směrem k domu Hilyardových a zjistila, že je těsně mimo dohled. Přesto však začínala souhlasit s Moultonem. Možná to bylo až moc blízko. A pokud ta ložnice pořád vypadala třeba jen z poloviny tak příšerně jako na fotkách, které jim Johnson ukázal, zdálo se téměř morbidní, že Jerry zůstal tak blízko.

„Připravený na prohlídku domu?“ zeptala se Chloe.

„Ani ne,“ odpověděl Moulton. Fotky z místa činu, které dříve viděl, měl ještě stále živě v paměti. „Ale vypadá to, že někde začít musíme.“

Znovu nasedli do auta a zamířili zpátky cestou, kterou přijeli. Chloe si hned začala říkat, že to přece nemůže být tak strašné, jak se to jevílo na těch snímcích – všechna ta karmínově rudá na čistém, hladkém povlečení.

Cesta k domu Hilyardových trvala celých dvacet vteřin. Skutečnost, že velice věrně připomínal rezidenci Lovingtonových – a s ní i všechny ostatní domy v celém bloku – byla Chloe zatraceně nepříjemná. Vstoupili dovnitř hlavním vchodem za použití kódu, který jim poskytl Jerry Hilyard, a ocitli se v naprosto tichém domě.

Jelikož tady měli jasný cíl, neváhali a vydali se přímo po schodech nahoru. Najít ložnici bylo snadné – nacházela se úplně na konci chodby. Chloe už z dálky skrz otevřené dveře viděla, že koberec a povlečení pokrývají rudé cákance.

Trochu se jí však ulevilo, když zjistila, že to tam skutečně nevypadá tak strašně, jak se to jevílo na fotografiích, které jim ukázal ředitel Johnson. Zaprvé, tělo už odvezli pryč. A zadruhé, skvrny od krve už byly starší, takže mírně vybledly.

Přešli k posteli a opatrně při tom překračovali krvavé cákance na koberci. V krvavých skvrnách viděla otisky bot – první vyšetřovatelé a koroner do nich museli omylem šlápnout. Chloe pohlédla na druhou stranu ložnice směrem k šatní skříni a ploché televizní obrazovce visící na stěně. *Nejspíš právě sledovala televizi, když se tohle všechno stalo. Třeba se právě snažila dostat z hlavy vzpomínky na nedávný sraz...*

Chloe sešla po schodech dolů a rozhlédla se kolem. Neviděla žádné známky násilného vniknutí a žádné jasné náznaky krádeže. Rozhlédla se po obývacím pokoji, po kuchyni a po pokoji pro hosty. Dokonce vyšla ven na terasu, aby se mohla porozhlédnout i tam. V rohu terasy byl malý venkovní stolek. V jeho středu ležel obyčejný popelník zahalený stínem, který vrhal slunečnick.

Chloe jen zamyšleně zamručela, když si všimla obsahu popelníku. Nebyly v něm žádné nedopalky od cigaret, ale nějaký jiný popel a papír. Sklonila se k a zlehka k němu přičichla. Zápach marihuany byl nezaměnitelný. Zapátrala v paměti a chvíli přemýšlela, jestli by jí tahle informace mohla k něčemu posloužit.

Když Chloe zazvonil telefon, trochu se lekla. Moulton, který zrovna vyšel za ní na terasu, si všiml jejího náhlého šoku a pousmál se. Obrátila oči v sloup a zvedla to. Číslo na displeji jí nic neříkalo.

„Agentka Fineová,“ ohlásila se.

„Tady Claire Lovingtonová. Myslela jsem, že tohle byste chtěli vědět. Právě jsem dovolala s jednou z mých kamarádek, Tabby Northovou. Je to jedna z těch blízkých přítelkyň, o kterých vám říkal Jerry. Ptala se, jestli se u nás stavil ještě někdo od policie. Řekla jsem jí, že právě odjeli agenti z FBI a ona že prý by s vámi chtěla mluvit.“

„Má pro nás nějaké informace?“

„Upřímně... nevím. Nejspíš ne. Ale tahle komunita je celkem malá. Řekla bych, že tomu jen chtějí přijít na kloub. Určitě vám budou hodně nápomocné.“

„Skvěle. Pošlete mi jejich číslo na tento telefon.“

Chloe zavěsila a všechno Moultonovi přetlumočila. „To byla Claire. Říkala, že jí volala jedna z dalších Laureniných kamarádek a ptala se, jak se to celé vyvíjí. Chtěla by s námi mluvit.“

„Dobře. Nebudu lhát... Tady jsem asi skončil. Z té ložnice mi běhá mráz po zádech.“

Tahle slova to více méně vystihovala. Chloe měla ty výjevy stále živě v paměti, takže vidět místo činu bez těla bylo jako dívat se na nějaké staré opuštěné místo, které neměla vidět.

Přesto se však do ložnice vrátili a nějakou dobu ji ještě prohledávali. Podívali se do koupelny, do šatny, dokonce i pod postel. Když nic zajímavého nenašli, opustili dům a o pár chvil později i čtvrt' Farmington Acres. Chloe si opět pomyslela, že je to tam neskutečně malebné – dokonalá čtvrt' pro založení rodiny a budování společné budoucnosti.

Aspoň za předpokladu, že vám nevadilo, když se lidé kolem vás budou čas od času vraždit.

SEDMÁ KAPITOLA

Tabby Northová byla rusovláska s takovým tím tělem, které podle Chloe vidělo posilovnu nejméně čtyřikrát týdně; taky to bylo tělo, kterému by podle Chloina názoru neuškodila jedna dvě porce jídla navíc. Byla krásná takovým tím očividným způsobem, ale taky vypadala, jako by ji silnější vítr mohl odfouknout.

Chloe s Moultonem se s Tabby setkali u ní doma a při svém příchodu zjistili, že pozvala ještě jednu kamarádku, která očividně chodila do té samé posilovny jako Tabby. Tahle žena se jmenovala Kaitlin Svatojanská, a když Chloe s Moultonem přišli, tak plakala. Všichni si spolu sedli vzadu na terase s markýzou a Tabby jim nalila sklenici levandulové limonády. Chloe si nemohla pomoci, ale hlavou se jí stále honily myšlenky na to, že to tady celé působilo jako jedna velká přetvářka – oběma ženám táhlo na čtyřicet, pasy měly jako vosy a servírovaly jim trendy zdravé nápoje.

Tyhle myšlenky nejsou zrovna důvodem, proč Johnson řekl, že máš talent na řešení zločinů spáchaných v malých komunitách, pomyslela si.

Ze slušnosti usrkla nabízené limonády. Navzdory tomu, jaké negativní myšlenky se jí honily hlavou, byl nápoj opravdu výborný.

„Předpokládám, že s policií jste se už bavily,“ řekla Chloe.

„Ano,“ odpověděla Tabby. „A i když naprosto chápu, že dělají, co můžou, bylo zcela zřejmé, že nemají tušení, co vlastně dělají.“

„Taky vypadali vyděšeně,“ řekla Kaitlin.

„Vyděšení čím?“ zeptal se Moulton.

„Tím, že by to mohlo mít nějaký politický podtext. Určitě víte, že se Laurenin otec bratříčkoval s ministrem obrany. Jsem si naprosto jistá, že místní policie by se snažila ze všech sil, aby z toho nevznikl mediální cirkus.“

„Takže má to nějaký politický podtext?“ zeptala se Tabby.

„Na to, abychom to mohli s jistotou říct, je příliš brzy,“ řekla Chloe. Už v tu chvíli se v přítomnosti těch dvou necítila příjemně. Jejich zármutek nezpochybňovala – byl znát v jejich výrazech a skutečnosti, že Kaitlin od jejich příjezdu nepřestávala plakat. Chloe však taky neměla problém si tyhle dvě představit, jak sedí s Lauren Hilyardovou a Claire Lovingtonovou na verandě a drbou všechny ve městě. Uvažovala, kolik z toho, co tady teď mezi nimi padne, se roznese po celém Barnes Pointu.

„Můžete nám říct, kdy naposled jste Lauren viděly?“ zeptal se Moulton.

„Ten večer předtím, než zemřela,“ řekla Tabby. „Všichni jsme se viděli na našem středoškolském srazu.“

„Lauren jsme tam musely prakticky dotáhnout,“ řekla Kaitlin. „Tyhle akce vždycky nesnášela.“

„Takhle, tyhle akce začala nesnášet až *po* škole,“ opravila ji Tabby. „Vždycky se snažila nechat ta léta na střední škole v minulosti a nezabývat se jimi.“

„Působila ten večer nějak odlišně?“ zeptala se Chloe.

„Ničeho jsem si nevšimla,“ řekla Tabby.

„Ani já ne,“ odpověděla Kaitlin. „Troufám si říct, že jak se připozdívalo, dokonce se začala bavit. Lauren... no, byla to taková ta školní kráska. Všichni kluci ji chtěli a když ji během posledního ročníku Jerry Hilyard náhodou zbouchl... páni, celá škola byla v jednom ohni. Ztratila tak trochu na své přitažlivosti, víte? Ale to, jak se k ní ten večer na sraze chovali... myslím, že na to všechno zapomněli. Působilo to jako by znovu byla královnou třídy. Myslím, že to potřebovala.“

„Bylo tam hodně lidí?“ zeptal se Moulton.

„Celkem dost,“ řekla Tabby. „Tahle část města je trošku zvláštní. Spousta lidí, kteří s námi chodili na střední, buď odmaturovala nebo se sem po vysoké vrátila. Není to bohaté město, ale tahle

část města je proslulá tím, že patří k těm bohatším, jestli rozumíte. To je jedno, Lauren prostě na chvíli vypadala opravdu šťastná.“

„Z toho, co víme, Lauren odmaturovala, a nakonec se tady usadila,“ řekla Chloe. „Přátelily jste se s ní ve škole?“

„Ano. Lauren s Claire byly dokonce kámošky od školky.“

„Takže byste řekly, že si z vás čtyř byly nejbližší?“

„Nejspíš,“ řekla Kaitlin. „Vždycky to byly nej kámošky. Víme, že se spolu scházely jen ony dvě vždycky na verandě u jedné z nich. Bylo to roztomilé... ale ano, sem tam jsem se cítila trochu odtržená. A co ty, Tab?“

Tabby pokrčila rameny. „Ani ne. Vždycky jsem věděla, že si jsou blízké.“

„Byl na tom sraze někdo, kdo mohl mít s Lauren nějaké nevyřízené účty?“ zeptal se Moulton.

„Nic takového si nevybavuju,“ řekla Tabby.

„Ani já ne,“ odpověděla Kaitlin. „Ale víte... když žijete na místě, jako je tohle, kde se zdržuje spousta lidí, se kterými jste vyrostli, věci můžou být někdy trochu našponované. Mezi *některými* lidmi na sraze to bylo znát. Ale ne s Lauren. Neřekla bych, že na střední bylo nějak moc lidí, co ji neměli rádi. Záviděli jí, to ano... ale ne že by ji *neměli rádi*.“

„Setkaly jste se na sraze s někým dalším, s kým se Lauren na střední škole přátelila, ale postupem času se třeba odcizili?“

„Vlastně ano,“ řekla Tabby, „žena jménem Brandie Scottová. Taky žije tady ve městě, akorát na druhé straně... takže se s ní nikdy moc nevidáme. Ale bylo fajn se s ní zase vidět. Nedá se říct, že bychom se s ní nějak zvlášť přátelily, jen jsme s ní na škole sem tam prohodily pár slov, ale nikdy jsme se nesetkávaly nebo tak.“

„Bavila se na tom sraze s Lauren?“

„Chvilku. Dokonce se mi vybavuje, že spolu seděly u baru a něčemu se smály. Pamatuju si to, protože Lauren se poslední dobou jinak moc nesmála. Myslím, že měla nějaké problémy s rodinou. Nejspíš zas s těma jejíma hloupýma rodičema.“

„Nemáte náhodou číslo na paní Scottovou?“ zeptal se Moulton.

„Mám,“ řekla Tabby, vytáhla telefon a začala ho projíždět. „Vlastně mi ho dala až na tom sraze.“

„A co bývalí partneři?“ zeptala se Chloe, když Tabby našla číslo, které hledala. „Byli tam i někteří její ex?“

„Ne,“ řekla Kaitlin a poprvé za celou konverzaci se usmála. „Lauren před Jerryem chodila jenom s jedním klukem. A jediný důvod, proč se rozešli, bylo, že se odstěhoval. Myslím, že do Alabamy.“

„Myslím, že to je prozatím vše, co potřebujeme vědět,“ řekla Chloe. Předala Tabby jednu z vizitek a řekla: „Pošlete prosím číslo paní Scottové na tento telefon. A neváhejte mě kontaktovat, pokud si kterákoliv z vás vzpomene ještě na něco, co by nám mohlo pomoci.“

Tabby hned odeslala zprávu s číslem Brandie Scottové. Vypadala trochu zklamaně, že je jejich konverzace u konce. Ale jak už Chloe předpokládala, skupinka nejlepších kamarádek oběti ponořená do vzpomínek na svou zesnulou přítelkyni nebyla zrovna nejlepším zdrojem informací. Pokud existovala nějaká špína, kterou bylo třeba odhalit, tady toho Chloe s Moultonem moc nenajdou.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.